

Speciální číslo k výročí 150 let ZŠ Morašice

Jak šel čas

2019

PRO ŽÁKY I NEŽÁKY

Možná, že Alfred Nobel objevil dynamit...

...ale my jsme ho zapálili !!!

Obsah

Recesní den.....	3
Jak jsme slavili.....	4
Karel Kovář.....	5
Přání k narozeninám.....	6
Obraz školy.....	7
Moje nej.. místo.....	8
Zajímavá místa.....	9
Kulturní program.....	13
Setkání zaměstnanců.....	14
Drby.....	15
Fotovzpomínky.....	16
Matějovy speciality.....	17
Vydařené nápady.....	18
Přípravu.....	19
Srdce.....	20
Pár slov.....	21
Střípky ze školy.....	22
Tři generace.....	23
Bývalí žáci.....	25
Vzpomínky na školu.....	29
Jak šel čas.....	31
150 v číslech.....	32

Úvodní slovo

Vydání tohoto speciálního čísla je mimořádné. Vždyť naše škola se dožívá mimořádného věku - 150 let. Měli bychom se na tu naši školu podívat z různých pohledů. S přípravami jsme začali již v loňském roce, kdy už vyšlo několik čísel Třesku zaměřených na školu. Postupně jsme zkoumali školu z různých stran. Šťourali jsme v historii, počítali okna, zkoumali tajemné dveře, hledali jsme vzpomínky rodičů či prarodičů....

V tomto speciálním čísle najdete i články redaktorů, kteří už dávno dělají něco, co je v životě naplňuje a tvoření časopisu to zrovna není. Našli si chvíli času a něco pro vás čtenáře napsali. Jsem za to moc ráda. Některé příspěvky napsali příchozí na výstavu, něco zase naši současní redaktoři. Ta jsme vše smíchali a narovnali na stránky a právě můžete tento výstavní koktejl číst. Příjemné počteníčko a spoustu příjemných vzpomínek na naši veleobří akci.

Stanislava Coufalová

Titulku pro toto zvláštní číslo připravila Anna Stříteská

Je to také bývalá žákyně. Studuje v Praze DAMU, obor scénografie. V budoucnu by se ráda věnovala filmovému průmyslu, ale nechce se vzdalovat od vlastní tvorby. Pracuje ve veganské kavárně a při volných víkendech se ráda vrací na vesnici do Morašic.

Mnohokrát děkujeme !

Jana Kuřová, 1. třída

25. recesní den *Jak šel čas*

Dne 6. listopadu proběhl už 25. recesní den. Jmenoval se Jak šel čas. Všichni žáci měli sehnat nějaké staré oblečení po rodičích nebo prarodičích nebo sešit, tužku, učebnici, prostě všechno, co našel doma a byla to školní pomůcka. K tomu ještě jako doplněk nějaký měřicí přístroj – hodiny..... Potom následovalo na prostřední chodbě představení jednotlivých tříd. Každá si připravila krátké vystoupení. Někteří žáci nám ukázali historické kousky. Nakonec se nám představil i učitelský sbor. Nejvíce mne okouzily přesýpačky pana ředitele. Na závěr jsme dostali sladkou odměnu v podobě bonbónových hodinek a šli jsme se učit.

Ema Dvořáková, 6.třída

**Celé oslavy
odstarto-
val
25.recesní
den
Jak šel čas.
Tak
začínáme!**

Jak jsme slavili

Naše morašická škola se dožívá 150 let a my to oslavili velkou výstavou, která se konala 16. a 17. listopadu u nás ve škole. Celý týden i pátek padl přípravám, v pátek se mohli žáci aktivně zapojit v ředitelském volnu. V sobotu se škola otevřela pro širokou společnost ve 13 hodin. Učitelé ve škole byli i v sobotu dopoledne, kdy byl sraz se současnými i bývalými učiteli. Pan ředitel pro ně měl připravený program. Kulturní vystoupení, kde jsem hrál chlapce, který se do současnosti dostal z doby před 100 lety, se konalo v sobotu dvakrát. Mezi vystoupeními byla možnost navštívit jednotlivé třídy, protože v každé z nich byla připravena originální výstavka. Nebo jste mohli navštívit kavárnu, kterou provozovali starší žáci. Nedělní program běžel už od 9 hodin. Vystoupení bylo ale až od 14 hodin a bylo jen jedno. Během oněch kulturních vystoupení byl představen a pokřtěn almanach sepsaný panem ředitelem Karlem Kovářem, který bylo a je možno zakoupit. Během obou dní byla možnost pro bývalé absolventy zapíchnout si špendlík ke svému jménu, ta byla vyvěšena u patřičného letopočtu na dolní chodbě. Za celou akci patří velký dík a uznáním všem učitelům, kteří se na tom podíleli. Ale bez žáků, kteří pomáhali nebo přímo účinkovali, by byla oslava o něco chudší. *Th. Josef Lapáček, 9. třída*

Pan ředitel Karel Kovář

Pan ředitel byl na výstavě snad nejdůležitější člověk, a tak o ní věděl asi nejvíce informací. Připravila jsem si pro něho několik otázek ohledně výstavy u příležitosti 150 let naší školy, která proběhla 16.-17. listopadu 2019.

Jaký pocit jste měl z výstavy?

Bylo to příjemné překvapení, líbilo se mi to a myslím si, že se to líbilo i návštěvníkům.

Jaká třída se vám svojí výzdobou líbila nejvíce?

To se těžko dá říct, protože každá třída byla zaměřena na něco jiného, takže to nelze jednoznačně posoudit.

Líbilo se vám představení v tělocvičně?

Myslím si, že to bylo pěkné, že to bylo dobře nacvičené a že ti, co se do toho zapojili, podali maximální výkon.

Dozvěděl jste se od nějakého návštěvníka něco zajímavého?

Navštívil mě pan Matějka, který je rodák z Morašic a už tady nebydlí osmdesát roků, a ten mi vyprávěl historii školy za druhé světové války.

Musel jste hodně honit učitele, aby výstavu připravili?

To asi ne, učitelé si to vzali za své a pracovali na tom už od jara a potom v říjnu se to dávalo dohromady.

Bylo něco, co vás na výstavě zklamalo?

Nedá se říct, že by zklamalo, jen v tělocvičně bylo málo místa pro všechny diváky.

Kolik kusů almanachu se prodalo?

Zatím se prodalo se 178 kusů, ale stále se prodává.

S čím vám dal almanach nejvíce zabrat nebo co bylo nejtěžší?

Nejtěžší bylo procházet všechny školní kroniky a veškeré školní materiály, které jsou zajímavé, a třídit ten materiál. Dal jsem si limit obsahu. Problém byl vybrat co nejzajímavější věci.

Kolik učitelů se sešlo v sobotu dopoledne?

Když budeme počítat i ty co tu působili dřív, úplně tak třicet osm.

Poznal jste všechny učitele, co přišli?

Poznal, protože se všemi jsem tady pracoval, takže jsem pochopitelně všechny poznal. Nepřišli žádní učitelé, kteří tu byli ještě přede mnou, nejspíš kvůli svému vysokému věku.

Petra Hynková 8. třída

Vidíte dobře, už 26 let je na naší škole králem pan ředitel Karel Kovář. Už od roku 1974 zde učil fyziku, matematiku a dílny. Dnes už jen fyziku.

ŠESTÁCI PŘEJÍ K NAROZENINÁM...

Milá školo!

Napíšeš Ti to, co jsem jiné škole nikdy nenapsal.

Milá školo, i když jsem tu velmi krátce, líbí se mi na Tobě, že jsi velmi pěkná, učíš zde malé nezkušené prvňáky, kteří odchází pak jako zkušení deváťáci. Velmi rád se tu učím, moc rád do Tebe chodím, ale nerad z Tebe odcházím.

Přeji Ti to nejlepší, co jen mohu přát. Šťěstí, hodné učitelky a pana ředitele, milé žáky, pracující co nejpilněji. Aby Tě nikdo neponičil a ať vydržíš dalších sto padesát let. Ať vyučíš další děti, které mohou udělat to nejlepší pro lidstvo a pro Tebe.

Tvůj Dominik

Naše milá školo!

Ráda bych Ti dnes napsala dopis, protože se blíží Tvé veliké 150. narozeniny.

Jsem ráda, že sem mohu chodit. Máš to tu krásně vyzdobené, ve všech třídách i na chodbách máš krásné dekorace. Určitě tu není nuda, vždy vymyslíš nějakou krásnou akci jako třeba Miss Školačka, Sympatáka, Zdravé dny nebo recesní den, takže tu je zábava. Taký se mi líbí školní zahrádka, protože je to tam krásně barevné a je tam hodně rostlinek

Přeji Ti všechno nejlepší k Tvým 150. narozeninám. Doufám, že tu budeš mít spoustu nových dětí, vybavení a doufám, že tu budeš ještě dlouho.

Tvoje Eliška

Moje milá školo,

ted' by Ti chtěl říct, co pro mě znamenáš, proč Tě mám rád a proč sem chodím tak rád.

Jsem tu už šestým rokem a moc jsem si Tě oblíbil. Nechtěl bych na jinou školu. Mám Tě rád pro Tvůj vzhled a ne pro učení, jsi krásně vyzdobená, vzhledem jsi hezká. Jsem rád, že chodím zrovna sem. Taký se mi líbí Tvoje akce, jako např. adventní pondělí, Miss školačka atd. Moc se mi líbí i školní zahrada.

Moje milá školo, k Tvým 150. narozeninám bych Ti přál hodně lidí, kteří Tě budou mít rádi, mnoho dalších let, abys stála a pilně sloužila následujícím generacím žáků, kteří by Tě pořád dělali tak krásnou a výjimečnou.

Tvůj Víťa

Naše škola má svůj obraz

Naše škola má svůj obraz. Vedení školy oslovilo bývalou žákyni *Zdeňku Kudrnovou*, zda by nevytvořila obrázek na pozvánku k výstavě 150 let vzniku naší školy.

Zdenča nám napsala pár slov o sobě:

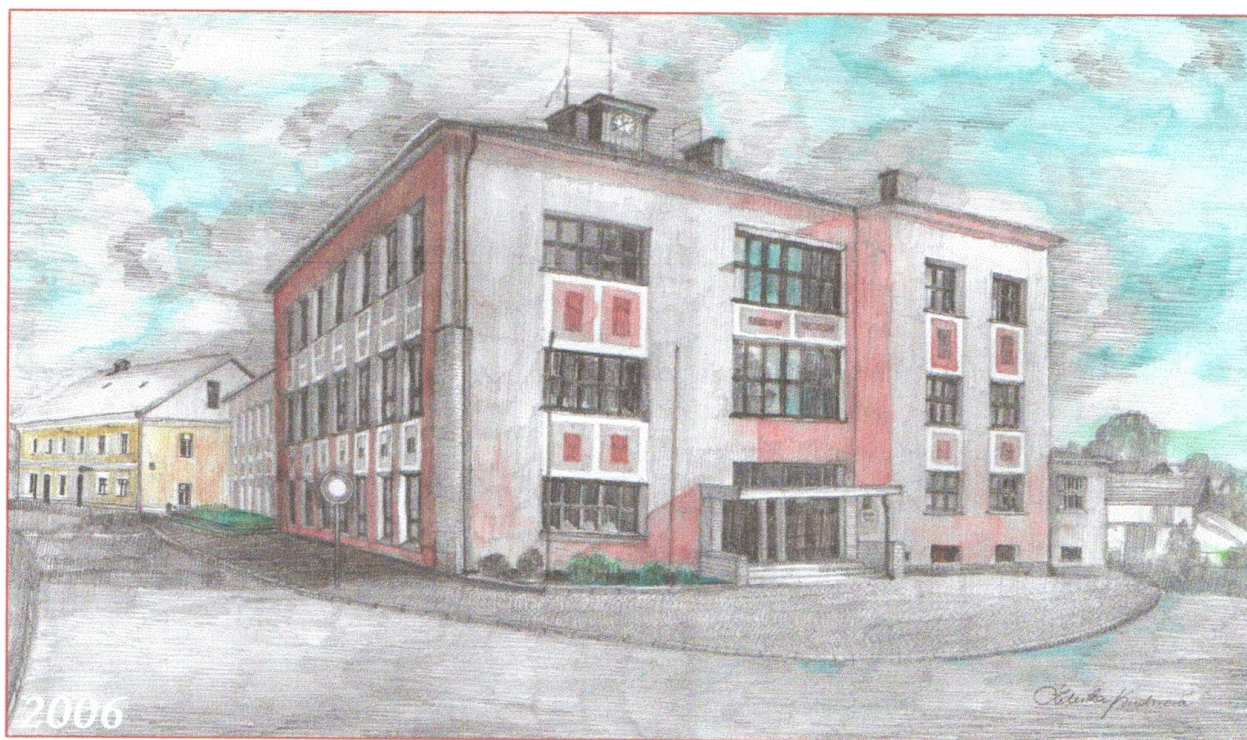
Po základce jsem šla na střední školu v Brně. Studovala jsem tam obor Ilustrace a grafika. První impuls studovat ilustraci mi ale dala paní Šárka Hrouzková ze ZUŠ v Dolním Újezdě. Nasměrovala mě a za to jsem jí moc vděčná. V Brně jsme měli skvělého učitele vědecké ilustrace pana Pavla Dvorského.

Ilustrace mě nadchla, a tak jsem se potom vydala do Plzně, kde studuji až doposud. Mám za sebou bakalářské studium a pokračuji ve 2. roč. na magisterském. U ilustrace jsem zůstala a studuji ji i nadále v ateliéru pod vedením české ilustrátorky Renáty Fučíkové. Musím říci, že jsem měla a stále mám štěstí na skvělé učitele, kteří jsou pro mě velkou motivací. Minulý rok mi vyšla první knížka Urašima, což byla má bakalářská práce a jsem za to moc vděčná nakladatelství Verzone. Díky nim se může dostat do rukou nejednoho dítěte. Je to japonská pohádka o chlapci, který se dostane do podmořského světa. Japonské pohádky mě okouzly svojí zvláštností, podivuhodností a krásou. Jsou jiné než ty u nás a pro mě mají nesmírné kouzlo. Kreslila jsem ji akvarelem a pastelkami a je celá sladěná do dvou barev. Je provedena ve velkém formátu a myslím, že i proto tak může dítě vtáhnout do podmořského světa.

Kreslení se věnuji i mimo školu, snažím se postupně dostávat do praxe. Kreslím na zakázky nebo tvořím své věci, např. pohledy a přání, které pak prodávám např. v Galerii de Lara v Litomyšli, kam chodím občas i na brigádu. Myslím, že mě to rozvíjí a dostávám se tak i do kontaktu se zajímavými lidmi. Pravidelně vystavuji na litomyšlském Salonu v domě U Rytířů. V prosinci budu mít společnou výstavu se svou kamarádkou Miluškou Gloserovou v Kulturním centru v České Třebové, a tak bych Vás na ni tímto chtěla srdečně pozvat.

Ukázku mých ilustrací můžete vidět na facebooku: [@zdenkakudrnova.illustration](https://www.facebook.com/zdenkakudrnova.illustration)

Děkujeme a přejeme jen to nej.....

Nejen tento obraz školy, ale i školu starší můžete v originále obdivovat na prostřední chodbě okolo busty T.G.Masaryka.

Moje nejoblíbenější místo ve škole

Knihovna

Vybrala jsem si knihovnu, protože je to moje oblíbené místo. Dá se tam relaxovat, v pohodě si přečíst knihu.

Učebna fyziky

Moje oblíbené místo je učebna fyziky, protože tam jsou i živá zvířátka. Je velmi zajímavá, zároveň se tam učí chemie a přírodopis. Je velmi poučná. Jsou tu i vycpaná zvířata.

Naše třída

Líbí se mi, protože je to krásná třída s výhledem na krásnou krajinu, je prostorná a máme tu klavír. Je to prostě naše třída, a proto se mi líbí.

Šestá třída je velmi zajímavá. Líbí se mi, protože je to naše třída a je moc hezky vyzdobená. Jsou tu hezké tabule, nástěnky, lavice a je tu i klavír. Šestá třída je v nejvyšším patře.

Je tady sranda, jsou tu hodné paní učitelky. Ale když je někdo naštvě, tak je to trošku horší, ale dá se to. Nejlepší je tu hudebka (srandy není nikdy dost). Je to místo, kde trávíme čas (učíme se - máme hodiny M, Čj, Hv, D, Vz, Vo, Aj...). Prostě je to tu super.

Kuchyňka

Moje nejoblíbenější místo ve škole je kuchyňka. Mám ji rád, protože rád vařím a rád chodím na kroužek vaření, který se odehrává právě tady.

Školní klub

Ve školním klubu jsou hry, počítače, kuchyňka a keramika (to je kroužek). Keramiku mám nejraději. Školní klub mám nejradši, protože sem můžeme jít, když nám skončí vyučování nebo když čekáme na autobus.

Poslední patro školy

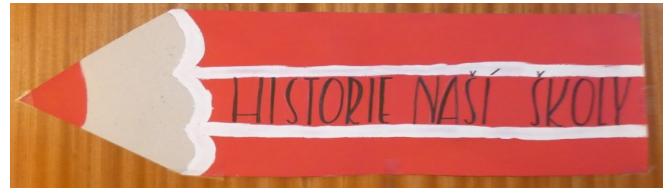
Je to úplně poslední patro školy, kde se učí. Jsou tu sedmáci, deváťáci a my šedáci. Mám toto místo ráda, protože se můžu bavit se všemi dětmi. Můžeme se sejít na chodbě a povídat si. Mají tu spoustu pohledů na prohlížení. Mezi námi a deváťáky visí veliký obraz. Dříve byl na chodbě chameleon, ale ten bohužel zemřel minulý rok. Přála bych si, abychom měli na chodbě nějaké zvíře místo něj.

Psali šestáci

Zajímavá místa na výstavě

V páté třídě pod názvem Historie naší školy byly psací stroje, na kterých jste mohli škole napsat pozdrav. Lidé tam napsali všechny možné pozdravy, jako: ahoj školo, dobře se tu učí. Ale na druhou stranu tam bylo psaní i různě hanlivé. Také jsme měli ve třídě výstavu starých tašek a kufírků. Měli jsme ve třídě taky kroniku Lidové školy v Jarošově, kam chodil můj praděda a i prababička, kterou jsem zažil. Oba se tam učili. Nyní je škola používána jako obecní úřad, knihovna a obchod a hospoda. Dříve byla škola velice odlišná než škola, ale před pár lety ji přestavěli a nyní vypadá velice podobně jako škola. Ve třídě bylo i hodně plakátů s historií naší školy, jak se přestavovala a tak. Naše třída byla prostě super!

Samuel Lapáček, 5. třída

Milá Masarykovo školo

Dnes ti přeji vše nejlepší k tvým stopadesátí létům.
Přeji, abys přežila dalších stopadesátí let.

Ikdyž jsem s tebou velmi krátce, líbí se mi na tobě, že vyučíš malé nezkušené prvňáky, kteří odchází jako zkušení deváťáci kteří se pokouší o své sny, říkat pravdu, bojovat za spravedlnost pokoušet se o prospěch lidstvu a pro tebe.

Zdev Morašické Masarykově základní škole jsem potkal nové přátele a vsadím se, o co chcete, že nejsem sám.

Líbí se mi zde velmi moc, a rád sem chodím.

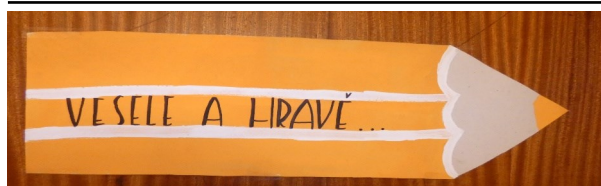
Neřeším se na to až odejdu z Morašic, ale jak věci odchází tak jsou obvykle něčím nahrazeny, ale každý musí jít s dobou.

Ale píši toto na stroji starý pětatřicet let, tak co mám říkat já.

VYDAVATELSTVÍ: Třesk

AUTOR: Dominik Záruba

Autorův podpis: *[Handwritten signature]*

Pojďme se podívat do 7. třídy, která se jmenovala Vesele a hravě. Tam jste si mohli prohlédnout hudební nástroje - kytary, bicí..., karnevalové a masopustní masky. Ty jste si mohli i vyzkoušet. Byly tam koblihy na špejli, zlatá masopustní vařečka. Část třídy byla věnovaná i různým výstavám, kterých se v naší škole uspořádalo velké množství. Všude bylo velké množství fotek z těchto akcí. Narazit jste mohli i na náš rekord ve skládání lodiček z jízenek dopravních prostředků, který je zapsán v České knize rekordů. Byla to veselá třída.

Nela Cvingrářová, 5. třída

Třída fyziky

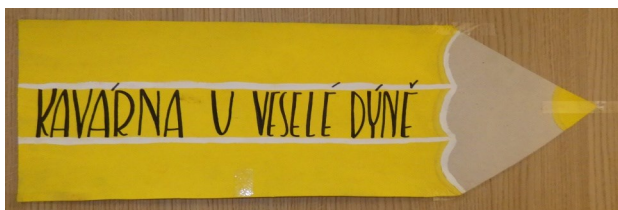
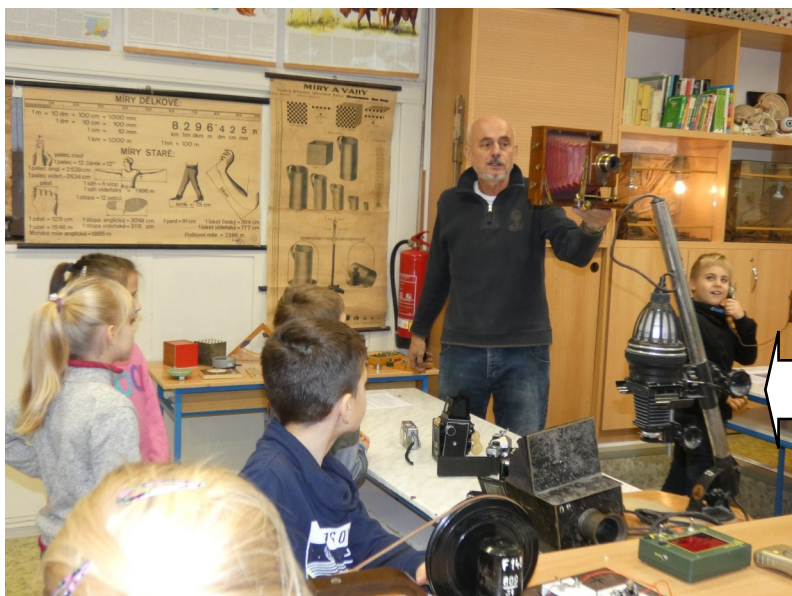
Ve třídě, kde se vyučuje fyzika a přírodopis, bylo k vidění především odvětví technické. Byly zde různé přístroje a u některých z nich i ukázka jejich vývoje. Byl tu tedy telefon z první republiky, z 50. let až po mobilní telefony ze současnosti. Nebo rádia od starých dřevěných beden až k současným. Mohli jsme si také vyzkoušet nějaké experimenty. Jednalo se tedy o velkou zábavu i poučení.

Blahoslav Adam Lapáček 7.třída

Pan František Mrkos, rodák z Nových Sídel, při svém návratu z Filipín přivezl škole četnou sbírku korálů, škeblí a ulit. Mineralogickou sbírku 51 nerostů roku 1896 věnoval škole pan řídící Ferina.

V pondělí po výstavě si žáci z jednotlivých tříd procházeli celou expozici. Ve fyzice jednotlivé exponáty komentoval, ukazoval, představoval pan ředitel. Bylo zajímavé třeba vidět obrovský fotoaparát, v porovnání s malým mobilem, kterým fotíme dnes my. A těch dalších pomůcek.... Zkoumali jsme vzorky pod mikroskopem nebo jsme si zkoušeli vytvořit otisk prstu.

Kavárna byla v 1. třídě, protože ta je hned v přízemí. Každý si tam mohl dát něco k pití - kávu, čaj, citronádu (to si dali moji kamarádi, ale moc ji nechutnala, protože byla hodně kyselá), a něco dobrého k jídlu, jak mi doma říkáme - kekaf, (něco ke kafi). Já jsem taky ochutnala čokoládový koláč, ale naše australské sušenky se asi snědly, protože jsem je tam nenašla. Celou dobu tam bylo spousta lidí, tak v kavárně si všem chutnalo.

Dorotka Lapáčková, 2. třída

Foto: Z.Fikejzová

Z 8. třídy se stala stará učebna. Byly tam staré lavice a na nich položené učebnice nebo historické knížky. Pak tam byly lavice, na kterých se mohlo vyzkoušet psát husím brkem nebo starým perem. Dále tam byly stoly a na nich staré učebnice, knihy, břidlicová tabulka, staré třídnice, staré náčiní učitel a ve skříňce byly velice historické slovníky. Ty byly pozlacené zlatou barvou a na některých byl namalovaný Ježíš na kříži. Před těmi starými stoly byla postavena stará tabule. Na učitelském stole byla rákoska, místo prezidenta byl na zdi pověšen portrét Františka Josefa. Ve starých lavicích se nesedělo zas až tak špatně. Hodinu nebo dvě by se v tom docela dalo sedět, ale pořád by to asi nebylo úplně nejpohodlnější. Přece jenom ty naše lavice jsou lepší a hlavně, když k tomu ještě máme ty podsedáky. Tato třída mně přišla nejhezčí a nejzajímavější, protože já jsem si hrála na učitelku a chvíli zase na žákyni. Byla to prostě napodobenina staré třídy. *Alena Kuřová, 4. třída*

V naší naaranžované redakční radě bylo připraveno pro návštěvníky několik úkolů. Jedním z nich bylo i odpovědět na otázku, jaké bylo jejich nejoblíbenější místo ve škole. Přečtěte si jednu z odpovědí:

Jaké bylo Vaše nejoblíbenější místo ve škole?

Moje nejoblíbenější třída byla kreslárna s paní učitelkou Sýkorovou. Její nápady a nové technologie kreslení, třeba před Velikonocemi vosková technika na vajíčka. Další byla tělocvična s paní učitelkou Vincourovou, nemohu zapomenout na dějepis s paní učitelkou Hanákovou a šití s naší třídní paní učitelkou Ryšanovou. Ještě bych chtěla poděkovat za zapůjčení vašich krojů na naši sokolskou slavnost. *Věra Peterková, Sládková /1958-1967/*

Jinak děkujeme všem, kdo nám něčím přispěli. Redaktoři Třesku

Co bylo na chodbách?

Když jste vešli do školy, tak vás příjemně přivítali paní učitelky a jejich pomocníci. Ti absolventům školy dávali keramická červená srdíčka jako dárek. Také jim dali špendlík s velkou barevnou hlavičkou, aby ho zapíchli na místo jejich jména na tabuli se všemi jmény absolventů. Na dolní chodbě ale nebyla jen tabule se jmény, ale i vystavený dort s naší školou a na dalším stole byl Almanach pana ředitele, který byl plný vědomostí z naší školy za celých 150 let. Nechyběl ani deník, kam se lidi mohli zapsat jako návštěvníci na památku. Bylo zde plno lidí, že se nedalo ani pořádně procházet. Jinak to však byl skvělý nápad, takhle alespoň víme, kolik se zúčastnilo absolventů. Na prostřední chodbě byly z kartonových krabic udělány schůdky a podstavby jako výstava. Úplně vpravo byly na krabicích naaranžovány hodiny a budíky od žáků. Na levé straně byly vystaveny keramické kameny a obléčky s různými citáty slovy spojené se školou. Uprostřed chodby byly z krabic udělány opravdu schůdky a na nich vyznačen čas 1819 a rok 2019, na krabicích byly vyskládány školní pomůcky podle toho, jak šel čas. Všechno to na té chodbě bylo skvěle naaranžováno, takže to opravdu stálo zato si to všechno prohlédnout. Na nejvyšší chodbě, čili na té třetí chodbě, byly na zdech pověšeny fotky žáků z různých let. A na stolech byly dány kroniky všech pořádaných akcí v naší škole. Na téhle chodbě bylo snad nejvíce lidí ze všech tří chodeb, protože hledali fotky, na kterých byli vyfoceni. Dle mého názoru byly všechny chodby pěkně vyzdobeny podle toho, jak se to hodilo. Petra Hynková, 8. třída

Výzdoba hned u vstupu

Seznamy absolventů

Prostřední chodba

Návštěvníci prohlíží kroniky školních akcí

Kulturní program

Kulturní program se skládal z jednotlivých vystoupení, které dohromady spojovala historie školy v podání žákyní Adély Bauerové a Kláry Jánové a T. Josefa Lapáčka, žáka, který se sem dostal z doby před sto lety. Scénář, chem sepsaným Kovářem, na Renzová. Na mových stříp-všichni učitelé. úžasně slepil pod vedením vé. V programu ředitel Karel Kovář, které posluchače obohatil spoustou informací z historie školy a také zde pokřtil Almanach, který byl vydán právě u příležitosti 150 let vzniku naší školy. Program se třikrát opakoval a stále bylo plno. Děkujeme všem, co se na něm podíleli.

Průvodci programem - Josef, Adéla, Klára

Šla Nanyňka do zelí..... Vystoupení malých

Velký úspěch měla děvčata v krojích

Paní radní Štěpánová křtí almanach

Barevný moderní tanec sedmáků

Sokolské vystoupení připravili devátáci

Setkání zaměstnanců školy

Sobotní ráno 16. listopadu 2019 patřilo setkání všech bývalých i současných zaměstnanců školy. Čekalo je uvítání panem ředitelem. Pro pana ředitele, jelikož už něco pamatuje, bylo jednoduché všechny zaměstnance rozpoznat. V naší kavárničce už na všechny čekalo občerstvení. Překvapením byli bratři Tobiáškové, kteří přivezli od maminky úžasný dort pro naši školu. Nejlepším příjemcem byl pan ředitel. Děkujeme! Začala příjemná debata a prohlídka školy. Před výborným obědem ještě společné foto. Od třinácti hodin se škola začala plnit dalšími návštěvníky. Povíдалo se, vzpomínalo se... Čas rychle plynul ... Byla to příjemná setkávání mladých, starších a těch, co něco pamatují. Tak zase někdy příště.... Děkujeme. SC

Dárek pro naši školu

Zaměstnanci bedlivě poslouchají...

foto: pan Hendrych

Pan ředitel rozdává dárky

Kuchařkám děkujeme za výborné řízečky!

Spokojenost vládne školou

Někteří žáci naší školy milují školu tak silně, že i o prázdninách se mohutně dobývají do školy. Těší nás to velmi, jen dejte vědět, že tam mají být připravení na tuto návštěvu i učitelé.

Na výstavě nebylo tak často vidět do obličejů návštěvníků. Mnohem častěji jste mohli pozorovat záda či dokonce pozadí, jak všichni studovali a prohlíželi panely plné fotografií.

DRBY

Dnešní paní učitelky nejsou tak silné jak bývaly paní učitelky kdysi.

Jak je to možné? Paní učitelka X při úklidu staré tabule, zabrala s takovou vervou, že ji tabule spadla na ruku a málem bylo po paní učitelce. Posilování je velmi důležité...

KVAK. KVAK. KVAK. Tento zvuk se linul třídou X. Vypadalo to, že do této třídy přišly žáby. Po chvíli se z toho vyklubal nevypnutý mobil. Žáby se příště musí polepšit a bydlet raději v rybníčku než ve škole!!!

Pozor! To nehoří škola! To jen páni opraváři opravují střechu nad vchodem do školy. Takto vypadají poslední úpravy před oslavou.

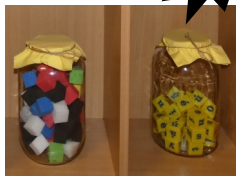
Takové cukroví jste si v kavárně určitě nemohli koupit

Oslavujeme kávičkou a čajíčkem!

Že by zavařené ovoce? Nikoliv! To jsou zavařené vědomosti!

Jak se mohlo přihodit, že ručník věší paní uklízečka na lustr? Prostě při přípravách došly šňůry na prádlo, a tak byl využit lustr.

Jasně, že je to blbost. Aby škola byla připravená pro návštěvníky, tak se gruntovalo všude. Myly se i lustry, a tak se přihodilo, že v tom náročném týdnu se chybička vloudila.

Zazvonil zvonec a výstavy je konec. Zbylo jen pár drobečků.....

Návštěvníků bylo stále mnoho. Bylo o čem povídat, na co vzpomínat.....

Místy nebylo možno ani projít, co bylo návštěvníků

V tělocvičně bylo také plno

Bylo co prohlížet. Celá škola byla plná fotografií.....

Emu připravila toto zákoutí, které vedlo návštěvníky až na zahradu

Že jste se někde v časopise nenašli? Že jsme na něco zapomněli? V nepřehledném množství materiálu se to mohlo stát. Omlouváme se a tak třeba někdy příště.

Matějovy speciality

Dnes: Domácí štrúdl

V životě bych neřekl, že si ještě někdy zahraju na redaktora nejlepšího školního časopisu. Do redakční rady časopisu Třesk jsem začal chodit v roce 2009, kdy jsem chodil do 7. třídy. Před 10 lety byl můj koníček vaření, a proto jsem se rozhodl mít rubriku Matějovy speciality. K této rubrice se poté připojilo psaní různých článků ze života školy, love story a v neposlední řadě jsem také připravoval rychlokurz. Když jsem připravoval tuto dnešní rubriku, tak jsem prolistoval všechny Třesky, které mám doma pečlivě schované. Navrátily se mi tak nezapomenutelné vzpomínky na moraiš-

Co budete potřebovat:

400 g hladké mouky
250 g Omegy
1/2 sklenice vody
4 lžíce octu
jablka dle potřeby
skořicový a vanilkovýcukr
rozinky dle chuti
strouhanka
moučkový cukr

Prvním krokem pro přípravu štrúdlu bude příprava těsta. Nejprve si nachystáme mísu, do které nasypeme mouku, dále přidáme omegu, nalijeme vodu a nakonec přilejeme čtyři lžíce octa.

Tuto směs začneme míchat. Vhodné je použít mixér, kdo nemá mixér jako já, tak mu budou muset vystačit ruce. Směs zpracováváme až do té doby, než nám vznikne ucelená hrouda.

Ještě před tím, než začneme rozvalovat hroudu, si nastroháme nahrubo jablka. Když máme nastroháno, tak začneme vyvalovat hroudu z těsta. Zde se snažíme, aby těsto bylo slabé. Po dovalení na těsto nasypeme jablka dle potřeby. Poté jablka posypeme vanilkovým a skořicovým cukrem, kdo má rád, může přidat rozinky. Nakonec vše posypeme strouhankou, to proto, aby nám nevytekla jablka.

Nakonec vše zabalíme do šišky. Z dávky těsta vytvoříme takto 3 šišky štrúdlu. Vše nakonec vložíme na plech s pečícím papírem a dáme do předehřáté trouby na 200 °C a pečeme cca 20 minut. Po dopečení vychladlý štrúdl nakrájíme a posypeme moučkovým cukrem.

**Dobrou chuť a příjemné čtení Třesku přeje
Matěj Doležal, absolvent ZŠ Morašice**

Jak se vydařily nápady?

Když jsme v červnu přemýšleli, jak by se mohla oslavit naše 150 a co je třeba všechno udělat, napsali jsme si na papír všechny nápady. Papír jsme v těchto dnech objevili a představte si, že jsme se v mnohém trefili.

Vyzdobit školu květinami S květinami jste se mohli setkat už před

školou, pak u vstupu, pak v kavárně, na prostřední chodbě, na záchodech, prostě všude, u Miss květinu třeba věnoval Matěj Doležal- Děkujeme

Hodně jídla

V kavárně bylo tolik dobrot, až oči přecházely a dobroty zbyly i na pondělí

Rachejtla – Sice jsme neměli ohňostroj, ale rachejtla na konec kulturního vystoupení přece jen byla.

Nová želva – Před časem odešla do nebe želva Rošťa. Zatím novou želvu nemáme. Třeba u další 150.

Obejmout školu - Tento skvělý nápad budeme třeba realizovat někdy jindy.

Obraz namalovaný nějakým umělcem

Představte si, že tento nápad se realizoval. Pozvánky byly ozdobeny kresbou od Zdeňky Kudrnové, bývalé žákyně, která už je výtvarnicí /viz 7.strana/

Slavnostní znovuotevření školy přestřižením pásky

V běhu příprav tento akt se nějak nevešel mezi nachystaný program

Uklidit školu a okolí To se myslím podařilo na 100%.

Paní uklízečky se velmi snažily. Za okolí školy musíme poděkovat panu starostovi a hlavně panu Karlíkovi, který vše realizoval. Škola, ale i široké okolí bylo krásné.

Nějakou kulturu Ano, neobjednali jsme si známého zpěváka či herce, ale vystačili jsme si sami. Myslím, že na kulturní program můžeme být pyšní a můžeme za něj poděkovat všem účastníkům, moderátorům, zvukařům, učitelům... vždyť všechna vystoupení byla plná.

Podle možností se třeba pochlubit zahradou

Kdo chtěl, po bílých lampičkách si mohl prohlédnout arboretum i novou část přírodní zahrady.

Přání

Milá školo, měj všechno krásné a šťastné.

Přejí, aby sis vedla dobře, školo.

Barví mě učitel, i když víjdu.

Budu tě milovat a budu tě stále vzpomínat.

Uť máš školu, šťastné školy.

Uť jsou všichni hodní a spravedliví.

Uť plaví lisky a uť máš školu, šťastné školy.

Článek!

K. Čechalová

Chystáme fotky na panely

Malujeme školu

Obdivujeme nové zábradlí

Věšíme nadpisy, obrazy...

Opravují nám průčelí školy

Václav Mach natírá střechu a vše okolo školy

Pan Tobiášek natírá šatnu a několik tříd

Co kam pověsit? Co kam dát?

Přípravy

Jak vznikala srdíčka

Srdíčka, která na oslavách dostávali všichni absolventi školy, se začala vyrábět už dávno před prázdninami. Nejprve jsme museli vyválet plát hlíny. Ten musel být přesně tlustý. Vykrójili jsme srdce, nechali usušit. Pak jsme je vyhladili a dali vypálit. Pak jsme je začali natírat červenou barvou. Červená nebyla jen srdíčka, ale i my natěrači. Zase se museli nechat uschnout a pak se na ně psal nápis – ZŠ Morašice (ten psala paní asistentka Adamská, protože umí krásně psát). Srovnali jsme je do krabic. Napočítali jsme jich na 1500 kusů. Doufám, že to vyjde.

Alena Kuřová, 4.třída

Vyválíme.... Vykrájíme..... Vypálíme..... Natřeme.... Přilepíme sponu.... Spočítáme..... Srovnáme..... Rozdáme.....

A ten výsledek! Sluší!

Památeční keramické kachle

Pár slov...

Dobrý den,
před chvílí mě napadlo, že Vám pošlu jeden text. Četla jste moje věci pro Třesk, tak by to mohlo být takové poděkování :)

Nastěhovala jsem se do bytu ve třetím patře jednoho starého domu z 18. století. V té době se to prý navrhovalo tak, že naproti třem domům se postavily tři úplně stejné domy a mezi těmi dvěma řadami těch tří domů vznikl společný dvorek. Takže když se teď podívám z okna, vidím přímo naproti úplně stejné okno, jako je to moje a za tím oknem je úplně stejná místnost, jako je ta, ve které právě sedím, a vedle ní je další byt, který je úplně stejný, jako byt mých sousedů a vedle toho domu je úplně stejný dům, jaký je postavený vedle toho našeho.

V tom protějším domě ale nikdo nebydlí, takže v noci, když se v okolních bytech rozsvítí, se ten protější obraz mého okna a bytu a vlastně celého našeho domu postupně ztratí. Možná na chvíli zmizí tam, kde se hromadí všechny ztracené věci. Zpátky na místo svého původu. Zpátky tam, kde je ještě nikdo nevlastnil.

Přívěšek z mořského mlže se vrátí do svého domova v deltě Orinoka. Zapomenutá melodie točí se pozpátku, dokud v tichu nenarazí na prvního posluchače. Osamělá vzpomínka žene se tryskem proti času, aby znovu našla kousek toho, co držela v tajnosti.

Rozpomenutí – prasknutí skořápky.

Otevřel okno a podíval se ven. Vzduch voněl vstřícně, jako by právě začínal slavnostní den. Utrhl pár bylinek, které pěstoval na okenním parapetě, a spařil je horkou vodou. Stoupající kouř se mísil s čerstvým vzduchem babího léta a zvuky probouzejícího se dne. On však zůstal potichu.

Přehodil si přes záda vlněný svetr, sedl si k psacímu stolu a očima prozkoumával svůj byt. Svět tvořený věcmi uvnitř. Svět, který se od toho včerejšího téměř nezměnil, ale přesto stačil k tomu, aby vše opět rozpohyboval. Zanesl jeho mysl daleko odtud.

Vznášela se jako znamení věčného hledání a nesmrtelné lidské touhy. Odhodlaně poletovala mezi oblohou a zemí a přitom patřila oběma. Mizela, aby se mohla vrátit a přinést něco na památku. Třeba jen zaprášenou ostruhu.

Stejně odhodlaně kdysi hledalo zatoulané jehně své stádo. Běhalo po kopcích a horách a údolím a podél řek. A jediné, co si neslo s sebou, bylo měkké teplo jeho vlastní vlny. Díky ní se podobalo všem ostatním ovčím i načechraným mrakům, které se pomalu rozplývaly v přicházející noci. A možná to byla vlna právě tohoto jehněte, která nyní hrála záda mého dávného souseda popíjejícího čaj uvnitř jeho bytu.

Volání zvenčí. Hlas přirozenosti. Nutkání zmizet i přání zůstat. Části toho všeho splétala její drobná vlákna jako by se pokoušela zachránit kousek dávného dobrodružství. A tak se možná nikdy zcela neztratil ani smutek pasáčka, který večer přepočítával své neúplné stádo. Smutek mu byl mu nablízku, dokud ho sám nepropustil, aby se proměnil v anonymní šum, doprovázející jiné kroky a jiná místa.

Nějak tak možná začalo jedno ráno toho, kdo kdysi bydlel v tom protějším bytě. A protože v něm žil už strašně dlouho, nikdo z jeho sousedů si nevzpomínal, kdy a odkud vlastně přišel. Jeho přízvuk však prozrazoval, že kdysi patřil někam jinam. V tu chvíli byl ale rád, že je zrovna tady.

S pozdravy

Jája /Švecová/, bývalá redaktorka

Takto jsme vytvořili školu podle představ. Samý veselý žák!

Takto vypadá skutečnost. Do tohoto školního srdce se vešli všichni žáci i zaměstnanci školy a jako bonus patron naší školy T.G.Masaryk

Střípky ze školy

Když jsem byl osloven, zda bych nebyl ochoten napsat několik vět do speciálního vydání Třesku, měl jsem z toho skvělý pocit. Bomba! Mám toho tolik co napsat. Sednul jsem k notebooku a chystal jsem se začít psát. A tehdy se to stalo. Mozek spadnul do režimu jako při čtvrtletní práci z matematiky. Nic. Prázdný. Hlava jako křišťálová koule. Viděl jsem na druhou stranu. Ale jak tak koukám, už se mi podařilo začít, takže mohu pokračovat.

Mohl bych psát o zážitcích na školu, o průsvihách, co jsme prováděli. Kdybych se ovšem snažil napsat vše, bylo by to nadlouho. Rozhodl jsem se, že Vám, čtenářům, nabídnu mé vybrané vzpomínky na úspěch Třesku, kterého jsem byl přítomen, na můj úspěch pro Třesk a závěrem přidám i několik rošťáren. Až se dostanu k rošťárnám, poprosím současné žáky morašické školy, nečtěte to. Aspoň do té doby než odejdete na střední. Nerad bych byl některým členem učitelského sboru hanoben za to, že jsem Vám něco prozradil a vy jste se mě nebo nás (hodně se jednalo o týmovou práci) snažili napodobit.

Úspěchů Třesku bylo hodně. Za ty roky, co jsem přídával příspěvky, jsem se celkem dost a rád účastnil akcí a výletů s Třeskem. Jezdilo se po soutěžích, kde se získávali slušná uznání. Ale nejvíc vzpomínám na Seminář školních časopisů v Opavě konaný na jaře roku 2007. Jednalo se o dvouvíkendovou akci, kde jsme se s dalšími třemi školními časopisy učili od zkušených novinářů, jak takový časopis psát. Byly to dosti užitečné rady a velice rád na to vzpomínám. Hlavně rád vzpomínám, co se dělo po návratu do školy. V rámci semináře jsme napsali vlastní časopis. A v něm byl milostný fotopříběh, ve kterém jsem musel být. Byl jsem tam samotný kluk. No, a na jednom snímku jsem se „jako“ líbal s dívkou. V té době jsem byl v 7. třídě, takže to bylo něco neobvyklého. Možná mi to jen přišlo, ale dva dny o mně mluvila celá škola. Připadal jsem si jako rocková hvězda.

Jako další bych rád zavzpomínal na úspěch, kterým jsem přispěl Třesku. Jednalo se o rozhovor. Musím uznat, že jsem ho nedělal sám. Dělal jsem na něm společně s mým spolužákem Pavlem Nešporem. A kdo že to byl obětí rozhovoru? Samotná Ewa Farná. Nepřijde Vám to jako velký úspěch? Zkuste se vrátit do svých 14let a setkat se s rostoucí hudební hvězdou, shodou okolností stejného věku. Byl to prostě pro nás úspěch. Zajet do Prahy, udělat rozhovor a dokonce na náklady školy. Opět, možná mi to jen přijde, ale zas jsem si připadal jako rocková hvězda. Pro ty, koho to zajímá, rozhovor najdete v 16. ročníku Třesku ve 104. čísle vydaném 9. února 2009.

To jsem zavzpomínal na dvě takové události, na které jsem pyšný. A nebyly by to vzpomínky, kdybych si nevzpomněl na několik neplech. Ano, teď je čas, kdy Vy, současní žáci, přestaňte číst. Tímto Vám přeji hodně úspěchů a mějte se. Ahoj. A vy ostatní. Čím mám začít? Tak třeba. Papírové vlašťovky nebyly ničím zvláštní. Ale když si hrajete na leteckou bitvu, tak když sestřelíte jiné letadlo, tak se přece logicky musí v plamenech zřítit k zemi. My to chápali a vlašťovku zapálili a vyhodili z okna. Ovšem paní učitelka jdoucí okolo to

už moc pochopit nechtěla. Nebo další. Pamatujete si ty velká ostrá kružítka na tabuli? To se na tabuli pouze nakreslilo několik kružnic v sobě. Nebudu to dál rozebírat. Ale nebojte, všichni žijeme. A co třeba taháky. Klasika, řeknete si. Ale co takhle jeden veliký tahák umístěný ve státním znaku nad katedrou? To už je lepší? A co řeknete na to, když Vám řeknu, že jiná paní učitelka nám ho tam skoro pomáhala dávat. Už je na co vzpomínat. Další. Jistě se Vám taky stalo, že jste zapoměli napsat domácí úkol. Hodní spolužáci (jako třeba já), nechávali úkoly opsat těm lajdákům. V šatně. Co je na tom zvláštního? Paní uklízečky hlídali, jestli nejdou učitelky a případně nás včas upozornili. Nebyl to vlastně tak špatný život.

Takovýchto různých průsvihů je spousta. Ani nebudu zmiňovat utíkání ze školní družiny a tak. Jen doufám, že to je již vše promlčené. Je to přece už 10 let, co jsem ze školy odešel.

Řekl bych, že jsem již zabral hodně Vašeho času a je tu k přečtení ještě spousta jiných zajímavých článků. Tak bych závěrem chtěl popřát celému učitelskému sboru hodně nervů s žáky, některým učitelům, aby žáci zlobili (snad si nemyslíte, že jsem Vás všechny miloval) a hlavně, abyste na nás všechny vzpomínali v dobrém. Jelikož nevěřím, že žáci přestali číst, tak jim přeji hodně úspěchů ve škole i v životě a pevné nervy s učiteli. A pokud se Vám nechce učit a nadáváte na to, tak věřte, bude hůř. Prošel jsem si vzdělávacím systémem skoro až na vrcholek, takže vím, o čem mluvím. Morašické škole přeji dalších minimálně 150 let a další skvělou generaci žáků jako byla ta naše. A Třesku? Tomu přeju hlavně to, aby nezankl. Aby se vždycky našlo několik lidí, kteří se dokážou sejít, něco napsat. Kteří ho poženou dál a výš. Kteří mu pomohou sbírat další a další úspěchy. Ano, to bych si opravdu přál. Protože ty vzpomínky třeba prořídnu, ale nikdy se úplně neztratí.

Martin Kuta, bývalý redaktor

Cesta do Opavy 2007

Výpověď tří generací

Když má někdo dům v obci, kde stojí škola, většinou navštěvuje tuto školu. V rodině Kuřových to platí už po tři generace. Jak prožívali školní docházku, nebo jak je ovlivňuje či ovlivňovala doba můžete číst dále:

Do školy jsem začala chodit v roce 2016. Teď se píše rok 2019 a já chodím do 4.třídy. V první a druhé třídě jsme měli paní učitelku Rejmanovou. Ve třetí paní učitelku Kmoškovou a na angličtinu Vanišovou. Letos naše třídní je paní učitelka Macková a na další předměty už máme více učitelů. Prázdnin oproti dědovi máme opravdu hodně. Podzimní, vánoční, pololetní, jarní a každou chvíli slavíme nějaký svátek. Ve škole mě nejvíce baví různé akce, třeba Miss, recesní dny, spaní ve škole, pěší vycházky na konci roku a výlety. Hrozně ráda něco vytvářím, a proto mě baví keramika, kde vyrábím krásné výrobky a ty pak mohou udělat radost někomu dalšímu. Ráda chodím s klubem ven, vyvětrám se a něco si zahraju či okouknu, jak to roste na zahradě. Ráda sbírám starý

Alenka

papír a čekám na výsledky, zda jsme vyhráli. Jeden čas jsem chodila dost pozdě do školy. Paní školnice říkala: „Alenka došla, už můžu zamknout školu!“ Tak jsem se polepšila. Vzpomínám také na hodiny s paní učitelkou Rejmanovou. To byly krásné aktivity, třeba kouzelka. To se do krabice dala nějaká věc a spolužáci hádali, co to je. Chodili jsme často ven, vybíhali schody a dalších tisíc fajn věcí. Když jsme byli sami jako jedna třída, tak jsme se mohli všichni smát či všichni pohromadě vesele řídit. A co ve škole nemám ráda? Křičení ve třídě, nerada moc soutěžím. Taky mě někdy štve malé holky, které otvírají dveře na záchodech. Jinak jsem ve škole docela spokojená.

Alena Kuřová, 4.třída

Do školy jsem začal chodit v roce 1980. Bylo mi šest. Ve třídě nás bylo pár, a tak jsme byli spojení s další třídou. Časem k nám přibývali žáci z okolních obcí a už nás bylo 33.

Když jsem nastoupil do první třídy, tak nikdo neuměl číst a psát, všechno jsme se začali teprve učit. Museli jsme sedět stále v lavicích a hlásit se zvednutím ruky – to byl „vopruz“. Záchody jsme měli rozdělené na dámské a pánské. Na ty pánské se chodilo čurat na zeď, odkud se to svádělo žlábkem do kanálu. Byla to taková černá stěna a strašně to tam bylo cítit... Žáci se vzájemně strkali do toho žlábků. U každé záchodové mísy byl gumový zvon na dřevěném klacku na odecpávání mísy. Někteří žáci ho namáčeli do mísy a obtiskávali ho ostatním na šaty či hlavu. Když jsem byl v první třídě, tak ve škole mělo pár lidí žloutenku. My ostatní jsme měli karanténu a museli jsme si máčet ruce v chloraminu, což byla dezinfekce a strašně smrděla. To trvalo dva měsíce.

Jednou nebo dvakrát do roka jsme chodili hromadně

Michal

se třídou na lékařskou prohlídku k zubnímu lékaři. Do ordinace jsme chodili po třech a pan zubař nás postupně v křesle vyšetřoval. Přede mnou si tam jednou sednul do křesla spolužák Venda. Pan zubař Oliva se mu podíval do pusy a řekl: „Á...“ a sáhnul pro kleště. Venda, když to viděl, řekl: „Já nechci,“ zvedl se z křesla a vyběhl před středisko, kde vylezl na strom.

Nepomohla ani slova spolužákovi. Takto vypadá plynová maska druhá učitele: „Vendo, pojď dolů.“ Venda tam setrval až do odpoledne, než si pro něho přišli rodiče.

1.září v první třídě mě zavedl do školy děda, u dveří do budovy se se mnou rozloučil a od té doby jsem domů i do školy chodil sám. Do školy jsme chodili osm let. Občas se stalo, že nás v některé třídě nějaký spolužák opustil tím, že propadl a zopakoval si ročník ještě jednou.

Pokračování na straně 24

Pokračování ze strany 23

Jinak od začátku jsem byla velice hlučná třída a učitelé nám říkali, že jsme nejzlobivější. Pobyt ve škole byl velice pestrý, ale i přes to ten čas nám připadal

Lampiónový průvod na obrázku vypůjčeném z jedné pionýrské kroniky

velmi dlouhý. Volných dnů v roce bylo méně než dnes. Prázdniny byly na Vánoce a jeden týden na jaře. K tomu několikrát do roka pracovní sobota, kdy jsme museli do školy také.

Jako zpestření školního roku pak připadaly takové akce jako lampiónový průvod 7.listopadu k výročí Velké říjnové socialistické revoluce, kdy celá škola chodila v průvodu s lampióny po vsi. Pak prvomájový průvod na 1.května v Litomyšli na počest Svátku práce. Několikrát do roka se pořádaly branné dny, kdy jsme se po celý den učili, jaká nebezpečí nás mohou překvapit v případě války a jak se v tomto případě zachovat, abychom přežili.

Učili jsme se nasazovat plynové masky. Ty se nasazovaly na obličej a od nosu vedla dlouhá varhánková

hadice. Na jejím konci byl filtr, takže to vypadalo jako chobot. Učili jsme se pracovat s mapou, s kompasem, podle azimutu jsme hledali v terénu určené místo. Chodili jsme i na pochodáky. Do batohu jsme si doma vzali svačtinu, pláštěnku a celé třídy vyrazili po okolí. Celý ten čas studií na základní škole se nesl v duchu přátelství a vděku k Sovětskému svazu a jeho lidu za osvobození naší země v druhé světové válce. Někdy jednou jindy dvakrát do roka se ve škole promítal sovětský film. Vyučoval se předmět ruský jazyk. Učitel, který nás vyučoval, uměl velmi poutavě vyprávět své zážitky z druhé světové války i ze svých dovolených v Sovětském svazu. Obdivovali jsme statečnost sovětských vojáků, měli jsme možnost si dopisovat se sovětskými dětmi, odebíral jsem časopis „Vesejolyje kartinky“. Když zesnul sovětský prezident, celý den jsme se neučili a sledovali jsme v televizi ve škole smuteční průvod. Na oslavu dne vítězství 2. sv. války 9. května jsme si připomínali události války a v pionýrských krojích jsme se shromažďovali u pomníku u školy.....

Tak nějak vypadal zmiňovaný časopis

Mně se ve škole docela líbilo. Bylo to pestré a i po těch letech je stále na co vzpomínat, hlavně když se sejdeme se spolužáky.

Michal Kuře

Můj děda František Kuře nastoupil do školy v roce 1949. Do školy se chodilo jenom osm let. Třídy byly různě spojené a chodily sem děti z okolních vesnic. Děda si vzpomíná, že je na prvním stupni učil pan učitel Huráň a paní učitelka Huráňová. Na druhém stupni už to bylo bohatší. Pan učitel Sýkora učil český jazyk a zeměpis, Sýkorová matematiku a malování, Ryšanová dějepis, Kunt matematiku a hudebku a tělocvik, Posádka český jazyk, Maleček

František

fyziku, přírodopis a chemii. Školníka dělal pan Václav Novák. Děda říká: „Prázdnin bylo velmi málo. Chodili jsme do školy i v sobotu. Kuchyň byla tam, kde je dnešní družina, a jedlo se v dnešní první třídě. Hráli jsme hodně divadlo. Hrálo se v bývalé hospodě u Vodehnalů. Cvičili jsme na hřišti spartakiádu. Sbírali jsme starý papír a také léčivé rostliny.“

Dědovy vzpomínky napsala Alena Kuřová, 4.třída

Pavel Nešpor

Rád bych Vám představil svého spolužáka z moravické školy Páju Nešpora. Pája je zpěvák ve skupině Dirty Way, a proto jsem se rozhodl ho trochu vyzpovídat.

Pájo, vaše kapela už je celkem známá, prozradíš nám, kdy a jak vznikla a jaké byly začátky?

Bez nadsázky se dá říci, že Dirty Way vznikla na moravické škole, protože všichni členové první sestavy do ní chodili. Konkrétně k tomu došlo v roce 2007 a zpočátku jsme hráli pouze převzaté písničky a objížděli okolní vesnice, než jsme se rozhodli nahrát první demáč.

Proč zrovna název Dirty Way?

Dnes bychom stoprocentně vybrali název jiný, ale my byli hodně mladí a ujížděli jsme na starších rockových kapelách. Důležité tedy bylo, aby to znělo drsně, takže jsme to překládali spíše jako „Hříšná cesta“. Ale také musím zmínit, že v té době jsme stále nevěděli, v jakém jazyce budeme skládat vlastní tvorbu, a proto dnes máme písničky v češtině a název anglický.

Jaký byl váš největší úspěch?

Pro mě je největším úspěchem to, že po skoro 13 letech stále hrajeme, a to i přesto, že jsme v posledních letech měli dlouhou krizi, kterou se nám nakonec podařilo překonat. Momentálně začínáme tak trošku od nuly a zatím se daří. Věci jako 2. místo v anketě videoklipů TV Óčko z roku 2011 už bereme spíše jako zkušenosti.

Pojďme k tvorbě. Kolik písniček a alb jste už vydali? Hudbu i text si děláte sami?

Vlastních písní máme zhruba okolo 35 a dalo to na 2 demáče, 2 oficiální alba a 1 kratší desku neboli LP. Hudbu tvoří naši kytaristé a texty až na pár výjimek píše já.

Postřehl jsem i několik videoklipů. Jak to s nimi chodí? Zařizujete si to sami nebo vás někdo osloví?

Až do nynějška jsme si to celé organizovali sami. Musíte sehnat prostory, které většinou někomu patří, herce, které posbíráte po kamarádech a celkově je se vším práce. Nakonec pustíte Jindrovi od vedle z paneláku, který vám to natočí za

„buro“, klip od Green Day a řeknete mu, že to chcete asi nějak takhle. No, a pak je z toho splácanina, takže jsme se rozhodli, že do budoucna si radši připlatíme za člověka, který tomu obětuje svůj čas, vymyslí scénář a postará se o všechny ty věci okolo. Někoho zkušeného. Jednoduše: Je lepší natočit 1 dobrý klip než 3 „poloklipy“.

Mnoho z nás postřehlo, že ses oženil s Japonkou. Jak k tomu došlo? Nepřipadáš si trochu jako John Lennon?

Došlo k tomu tak, že se Mayuka chtěla vdát do třicítky a já si řekl: „No, stejně žádnou jinou holku nechci, tak není na co čekat.“ Poznali jsme přes internetovou seznamku před šesti lety a od té doby mě hodně ovlivňuje i v hudební tvorbě a textech, takže ano, dá se říct, že tam je podobnost mezi Yoko a Johnem, ale přirovnávat se k nim, to bych si nedovolil. Oni spolu žili v úplně jiné době a nakonec se Beatles rozpadli z části i kvůli Yoko. Já mám to štěstí, že Mayu-chan mou vášeň pro hudbu naprosto respektuje a je mi velkou oporou vždy, když se vrátím ve dvě ráno unavený z koncertu támhle v Příbrami třeba.

Ted' trochu odejdeme od kapely. Moravická škola slaví 150 let. Jaké jsou tvoje vzpomínky na ní?

Samozřejmě, že nejhezčí jsou vzpomínky na velké přestávky na chodbě, na pana ředitele Kováře, který měl parádní „stěry“ a podobně. Ale když už mám tu možnost, tak chci říct, že jsem nezapomněl ani na ty z nás, kterým jsme ve škole nedali tolik možností mít hezké vzpomínky. Znam příklady spolužáků, kterým se po škole zhroutil svět, neoženili se, doplatili na chyby druhých, a když si vzpomenu, jak jsme se k nim chovali už na té škole... Nejhorší asi musí být ani žádné hezké vzpomínky nemít, a proto bych byl rád, kdyby na to mysleli i dnešní žáci a udržovali kamarádké vztahy.

Co bys popřál moravické škole, učitelům a žákům do budoucna?

Popřál bych, aby moravická škola dále měla takovou úroveň, jakou měla již za nás a jakou, a mnohem vyšší, má jistě dnes. Morašice nejsou jen škola, není to jen o tom si odsedět ty předměty. To jsou každou chvíli nějaké události, úspěchy, Třesk! Prostě vesnická škola, ale s velkým Š. Chtěl bych, aby taková velká rodina stále fungovala a noví učitelé a žáci si to vzali za své.

Tímto ti děkuji a přeju, aby se ti dařilo jak v osobním, tak v hudebním životě. Mnoho úspěchů.

Martin Kuta, bývalý redaktor

Martin Kuta

Můj spolužák ze třídy, Martin Kuta, se stal profesionálním hasičem a tvrdí: „Tuhle práci prostě lidé musejí chtít dělat“. O tom, jak vypadá každodennost takového neobyčejného povolání, jsem se rozhodl Martina vyzpovídat.

Kdy tě poprvé napadlo stát se profesionálním hasičem a co na to říkala tvoje rodina a přátelé?

Na nějaký přesný datum si asi nevzpomenu, ale už jako malého mě to fascinovalo. Někdy na střední škole jsem nad tím začal uvažovat reálně, ale pořád jsem si moc nevěřil. Na vysoké škole se to zlomilo a já jsem si začal říkat, že to musím minimálně zkusit, protože jsem to doopravdy chtěl dělat. No, a poté jsem to jednoho dne prostě zkusil a poslal životopis. Reakce byly různé. Hodně lidí mi říkalo, že to nedám a že to musejí být tvrdí chlapi a podobné silácké řeči. Teď jsem rád, že jsem jim dokázal opak. Byli tu ale samozřejmě i lidé, kteří mě podporovali a věřili mi. Například manželka doted říká, že kdybych se k nim nedostal, tak že by to se mnou asi nevydržela (smích).

Stát se hasičem asi není jen tak. Co to všechno obnáší?

Jsou zde určitá kritéria, jako minimální věk 18 let, státní příslušnost ČR, bezúhonnost, maturita, atd. První věc, co musí uchazeč udělat, je samozřejmě podat přihlášku a životopis a oni si z nich poté vyberou a pošlou je na psychotesty, zdravotní testy a fyzické testy. Mezi základem určitě nepatří být v SDH. Je tu mraky hasičů, co u dobrovolných nejsou. Ovšem někdy to je výhoda. Co se týče výcviku, tak je základní 15týdenní výcvik, kde se nový hasič vše naučí. A pak jsou další rozšiřovací kurzy, například strojník, obsluha motorových pil apod.

Jak vypadá hasičův pracovní den?

Hodně lidí mi říká, že se v práci válím a nic nedělám. Ano, když nejsou žádné výjezdy, tak ten režim je pohodovější. V 7 ráno nástup a rozdělení denní práce. Většinou údržba techniky, údržba stanice atd. Ve 12 hodin máme oběd a po něm odpoledne školení. Na každou směnu máme jiné téma a takto se pokaždé proškolíme. Poté jsou zde takové individuální práce. To znamená nějaká fyzická příprava jako je posilovna, nějaký kolektivní sport atd. Od 11 hodin večer do 6 rána máme pohotovost. Jdeme normálně spát a ráno vstáváme a připravíme směnu pro další partu, která nás vystřídá. To je takový běžný den, který může být kdykoliv narušen výjezdem, a to je pak samozřejmě zcela něco jiného.

Jako profesionální hasič ses jistě musel setkat i s těmi nejtragičtějšími událostmi. Jak těžké je přemítnout list a jít druhý den opět do práce a existuje na to vůbec nějaký návod?

Člověk si to nesmí připouštět, nesmí si to pustit k tělu. Občas je to těžké, obzvláště když tam figurují děti, to patří mezi nejhorší. Zní to asi zvláště, ale pokud si má-

me udržet zdravý rozum, tak pomůže černý humor. Samozřejmě, že na místě tragédie vystupujeme s ohledem na ostatní seriózně. Na stanici si o tom povídáme a mezi sebou to probereme. Tohle totiž nikdo z nás nechce nosit domů, a proto nic neopouští stěny hasičárny. To je třeba návod, který používáme my. Ovšem každý se s tím může vypořádat úplně jinak. A pak jsou zde hasiči, kteří to nezvládnou a musí kvůli tomu skončit.

Co tě na tvé práci baví nejvíc? Co tě motivuje? Je to ten pocit, že pomáháš lidem nebo ten adrenalin, když dojde na ostrou akci?

Mě na tom baví všechno. Jak říkáš, ten adrenalin, když se rozsvítí a rozezní se gong, to tě nakopne! Když je to ve tři v noci, tak míň, ale pořád nakopne (smích). Ten pocit toho, že mě je někde potřeba, že někomu mohu pomoci. A kolikrát i výrazy lidí, když jsou bezmocní a ty jim ulehčíš a teď na nich vidíš, že sice pořád ty starosti mají, ale už se sami cítí líp. Tuhle práci prostě lidé musí chtít dělat.

Byla ve tvé profesionální hasičské kariéře chvíle, kdy sis řekl, že tohle už na tebe bylo hodně, že by třeba bylo lepší sedět někde v kanceláři u papírů nebo u stroje ve fabrice?

Ještě tu nejsem tak dlouho, takže určitě ne. Za několik desítek let si to možná řeknu, ale teď to určitě ještě dlouho nebude. Svým způsobem to je pořád taková jistota a vyhovuje mi i ten režim. Celý den v práci, poté dva dny doma. A to se dá zařídit spousta věcí. Navíc, pokud není žádný výjezd, tak se i určitě méně nadru než třeba v té fabrice.

Jako mladší sis určitě hodněkrát přál, aby škola shořela. Nebyla by to škoda? Jaká je tvá nejhezčí vzpomínka na ta léta v Morašicích?

Kdo by si to nepřál (smích). Ovšem škoda by to určitě byla. Vzpomínek je spousta. Těch kravin, co jsme nadělali, samozřejmě se toho i hodně naučili... Nejhezčí vzpomínku asi nemám, ale rád vzpomínám na různé školní akce, jako Školní Ámos, Cvokárna, Den Země a tak. No a samozřejmě nesmím zapomenout na Třesk. Ten byl prostě boží!

Co bys popřál morašické škole, učitelům a žákům do budoucna?

Popřál bych spoustu dalších skvělých let, kvalitní učitele a ještě kvalitnější žáky. Ať si škola udrží ty své tradice a zvyky. Aby se tam lidé rádi vraceli. A hlavně, aby zase jednou přišla aspoň z poloviny tak dobrá generace, jako byla ta naše (smích). *Pavel Nešpor, bývalý redaktor*

JAN MIKSCHIK - O NOVÉ KALEDONII

Honza Mikschik je evangelický farář, který žije v nedaleké Krouně. Když jsme se s ním seznámili, poutavě vyprávěl o Nové Kaledonii. Proto mě napadlo, že jeho povídání by mohlo zaujmout i čtenáře Třesku. Posuďte sami...

Jak se k tobě vlastně dostala možnost letět až do Nové Kaledonie?

No, před koncem studia jsem byl u rodičů dom a zrovna koukali na nějaký dokument, nevím, jestli Cestománie či tak něco. Zřejmě byl o Nové Kaledonii. Stihl jsem posledních pět, deset minut. A tam byly pro mě zásadní informace – že tam není moc turistů a že je tam spousta křesťanů, tj. evangelíků a katolíků. To bylo pro mě zásadní, „vypadnout“ někam, kde je to ještě relativně neprobádané (alespoň turisty) a také jsem doufal, že tamní křesťané by mohli být zcela odlišní od toho, na co jsme zvyklí v našem západním světě. A taky jsem chtěl poznat nové lidi, jejich zvyky, žít s nimi a něco se od nich naučit a možná jim něco předat. A tak jsem si zjistil, že tam opravdu jsou evangelíci, zajistil ubytování na první týden u jedné Francouzky v okrajové čtvrti tamního města a koupil letenku, na kterou jsem si tedy musel ještě vydělat (pět měsíců ve ski servisu, krásné vzpomínky J) Jen doplňuji, letěl jsem tam, jak se říká na „blind“, tedy nikoho jsem tam neznal, našel jsem si jen kontakt na místní domorodou evangelickou církev.

Kudy jsi tam letěl a jak dlouho?

Letěl jsem z vídeňského letiště (protože letenka z Prahy je nepochopitelně o 10 tisíc dražší) do Amsterdamu. Poté do Osaky a z ní do Noumei – hlavního města NK. Paradox je, že tamní letiště – Tontuta je od Noumei vzdáleno asi padesát km. V letadlech jsem strávil 24 hodin času, plus na každém letišti tři hodiny na přestup. Ale letadla byla velká a prostorná a hlavně let z Osaky byl fajn, protože velký airbus byl poloprázdný a my ces-

tující jsme si ho mohli libovolně obsadit. Zajímavé bylo velké množství jídla, kterým nás v letadlech zásobovali.

Kde jsi tam pobýval a jakou dobu jsi tam strávil?

Strávil jsem v NC skoro tři měsíce, od dubna do začátku července. První dva týdny jsem byl v hlavním městě, nejdříve u paní Amelle, která pronajímala pokojík a pak týden v mládežnické ubytovně. Dalo mi docela zabrat přizpůsobit se časovému posunu +9 hodin. Tak jsem byl první dny trochu fyzicky a mentálně pomalejší. To jsem chodil na tamní pláže a toulal se po kopcích hlavního města a zvykal si na první odlišnosti – i ve městě vás všichni zdraví – hlavně domorodci – Kanakové (Evropané už ne). Navštívil jsem tamní evangelické bohoslužby a také církevní ústředí, kde mě tamní tajemník vřele přijal a na mapě mi vyznačil všechny „evangelické“ kmeny. No a pak jsem již po zbytek pobytu cestoval po kmenech na celém hlavním ostrově, kdy si mě místní evangelíci předávali z kmene do kmene. Poslední měsíc jsem strávil na ostrůvku Ouvea (40 km dlouhá pláž s bílým pískem a tyrkysovým mořem) a také jsem navštívil ostrov Lifou, kde se nachází i škola pro tamní domorodé faráře, kde jsem týden chodil na přednášky.

Co jsi tam dělal, jaký tam byl tvůj úkol?

Hlavně jsem tam s místními obyvateli žil. Účastnil se kmenových zvyků. Pracoval s nimi. Dokonce jsem tam uplatnil i své kuchařské zkušenosti. Trávil jsem hodně času s dětmi a mládeží. Vypomáhal při bohoslužbách (modlitbou v češtině), asistoval při svatbách. Hodně času jsme trávili rozhovory i jen mlčením. Často jsme chodili k moři. A také mě místní obyvatelé brali na lov, ať už do hor či lovit ryby, a to jak mořské, tak říční. A poněvadž jsem byl mnohdy ubytován u farářů, diakonů či kmenových náčelníků, chodil jsem s nimi i na návštěvy. Zbyl i čas na návštěvy místních džunglí, vodopádů, horkých pramenů a nádherných pláží. Jinou kapitolou jsou svátky, kdy skoro každý týden je v nějakém kmene příležitost slavit. Svátek mandarinek, moře, iňamu (místních brambor), muziky atd... To zabere také spoustu času, zvlášť když jsem mohl pomoci i s budováním a organizací. Můj úkol? Žádný nebyl, možná se jen s místními domorodci sdílet radost z prostého života.

Jaká je zdejší příroda, co tu roste, běhá, leze, létá nebo plave?

Příroda je hodně různorodá. Sever je spíše taková savana jako ve westernu. Západ ostrova je pokryt loukami a pastvinami, kde mají Australané stáda skotu a koní. Jih je spíše jezerní a je na něm patrný vliv těžby niklu. Východ ostrova, to je divočina, hory, džungle, vodopády, řeky. Ze stromů jsou tu nejvíce zastoupené blahočety – takové velké přesličky :-D Pořád zde něco kvete, ne nadarmo se NK říká ostrovy věčného jara. Je tu spousta volně rostoucího ovoce. Jíst se dá skoro vše, jak mě učili domorodci. Menší ostrůvky jsou korálové, takže je tam spousta ryb, krabů, krevet, langust, chobotniček a škeblí. Vše se dá jíst. V lesích jsou jeleni a menší divoká prasata. Spousta živočichů a rostlin je endemických. A to nemluvím o papoušcích a dalších stovkách druhů různých ptáků. Takovým symbolem NK je kagu, to je obdoba novozélandského kiwiho, který také nelétá. Kaguové žijí jen v párech a jsou relativně plaší. Zajímavé je, že na ostrovech není žádné víceméně nebezpečné zvíře, jen komáři a koráloví hadi, kteří mají ovšem tak malou tlamičku, že nedokážou člověka kousnout. Jo, a taková větší stonožka, ale její kousnutí je prý jako od vosy (nemám zkušenosti). Jo, a v noci všude „štěkají“ malí gekoni!

Ochutnal jsi nějaké tamní speciality a je tam také nějaké národní jídlo, jako u nás vepřo-knedlo-zelo?

Velkou místní pochoutkou jsou netopyři, také jsem na jedné svatbě jednoho ochutnal. Maso jako králík J.

Tradičním jídlem je „buňa“. To je směs místních brambor – iňamu prokládaná vepřovým, kuřecím masem či rybami a prolévaná kokosovým mlékem. To vše se zabalí do palmových listů, sváže liánou a čtyři hodiny se to celé peče zahrabané v horkých kamenech. Na závěr se to ještě celé ozdobí květinami. Velice dobré! Tradičním desertem po obědě je nakrájená cukrová třtina a hory ovoce (opravdu velice návykové). Jinak skoro každý domorodec má svoji zahrádku a též i ohrádku s prasátkem, které se krmí kokosovými ořechy – naprosto fenomenální vepřové! Samozřejmě jsem tak okusil všechny mořské potvory, od palmových krabů až po polévku ze škeblí s vařenou chobotnicí. Výborná je i langusta pečená v ohni přímo na pláži. Jo, a ještě v kmenech běhá spousta koček a psů. Důvod je prostý. Po společném stravování v kmeni zbyde dost kostí a tak. Na to se psi a kočky vrhnou a vše je zrecyklováno. Kanakové si také velice cení loveckých psů.

Jací jsou místní obyvatelé, jsou vstřícní?

Místní obyvatelé jsou Kanakové – ti jsou opravdu původní a také to bývali kanibalové. Pak jsou v NK zastoupeni i Francouzi, Indonésané, Australané a Číňané, ti ovšem žijí převážně jen v hlavním městě. Skoro veškerý čas jsem trávil s Kanaky. Ti povětšinou žijí v kmenech, kdy mají

náčelníky a dva malé náčelníky. Vysoce postavený v kmeni je i farář či jeho manželka. Kanakové jsou velice podobní Aboriginiům z Austrálie. Jsou velice přátelští, hned vezmou člověka mezi sebe. Stačí k nim přijít s otevřeným srdcem a úsměvem. Jinak

jsou to lidé velice přemýšliví, hodně romantičtí a velice solidární. Vypomáhají si mezi sebou, jak na úrovni osobní tak mezikmenové. Hodně pro ně znamená rodina. Žijí většinou velmi skromně, ale co by člověk potřeboval, když má moře, slunce a usměvavé lidi kolem sebe. Velice se mi líbilo, že Kanakové svoji víru, křesťanství opravdu žijí, že víra je součástí jejich každodenního života – zpívají biblické příběhy při práci či jen tak, sdílejí se, radují se z maličkostí. Jsou pozorní k druhému člověku. Klidně všeho nechají, jen aby druhého vyslechli či se mu věnovali. Setkal jsem se s tím, že mnozí Kanakové vypadají velice děsivě (ty dredy, vousy, mačeta v ruce, drsný výraz), ale stačilo je pozdravit, usmát se na ně a najednou byly všechny obavy pryč. Docela často jsem se setkal s tím, že místní Francouzi mluvili o Kanacích jako o divoších. Bylo to spíše naopak, po vřelých přijetích a intenzivním životě ve kmenech mi pak spíše Evropané přišli jako divoši bez kousku srdce v těle J

Jaká je tvá nejmilejší vzpomínka na Novou Kaledonii a chtěl by ses tam vrátit?

Krásných vzpomínek je spousta. Asi nejsilnější bylo, když jsem cestoval do kmene Canala. Všichni, kteří mě brali stopem, francouzská farmářka, rybář, horník, mě varovali, že tam nesmím jezdit, že mě okradou a kdo ví co ještě. Že jsou velice divocí. Že tam snědli i nějakou francouzskou delegaci. Přesto jsem tam dojel a dostalo se mi tam krásného přivítání, seběhly se všechny ženy, které byly zrovna na místním trhu, vyptávaly se a hned mě nasměrovaly na místního evangelického faráře. Ještě ten den uspořádali oficiální kmenové uvítání s hostinou. A v následujících dnech už mě tam všichni znali, zvali mě k sobě domů, jako bych byl jeden z nich.

Vrátit bych se tam určitě chtěl, se spoustou lidí jsem stále v kontaktu. Uvidí se, třeba v následujících letech.:-)

Honzo, velký dík za vyprávění. A přeji mnoho takhle dobrých nápadů kam se podívat a co podniknout. Ať se daří.

Ptala se A. M. Lapáčková, bývalá redaktorka

Vzpomínky na školu

Jednou jsme jeli s naší třídou na výlet do Prahy. Měl jsem sebou 151 Kč. 100 Kč jsem utratil za náušnice pro mamku a 50 Kč jsem utratil za suvenýr pro tátu. Zbyla mi tedy jedna koruna za kterou jak sami uznáte moc nekoupíte zvláště pak v Praze. Třída zašla do McDonaldu i s učitelkami, zatímco já jsem čekal venku před průhlednou výlohou. Tou dobou šel mým směrem náhodný žebrák o holi s hrnkem znamená, že prosí o peníze. Když došel uličkou ke mně, vytáhl jsem z kapsy svou peněženku, otevřel ji a symbolicky s ní zatřepal tak, aby to vše bylo dobře vidět. Nemám tušení proč, ale snad z chlouby jsem to dělal tak výrazně. Z peněženky tedy vypadlá má jedno koruna. Tu jsem tedy

hodil žebrákovi do hrnku, načež na mně kývnul a odbelhal se dál uličkou pryč. S dobrým pocitem jsem tedy schoval peněženku a dál jsem čekal na svou třídu. Mého činu si však všiml dva turisté- mladí Asiaté, kterým bylo asi okolo 20 let. Chlapec a dívka. Vyšli z budovy a promluvili na mě anglicky. Tenkrát jsem však neuměl moc dobře anglicky, takže z toho rozhovoru jsem nepochopil nic. Nakonec jsem ale vytušil, že se jim zalíbil můj čin. Dali mi tedy dvě velké sušenky jako výraz vděku. Chlapec si se mnou podal ruku a dívka mě objala. Poděkoval jsem, rozloučili jsme se a oni se zase vrátily do fast foodu. Krátce poté už přišla i má třída.

Blahoslav Adam Lapáček, 7. třída

Věc, která se školou určitě souvisí, je čas. A v mém případě zrovna čas zimní. První den napadlo obstojně sněhu, druhý den malinko roztálo a třetí den bylo náledí. Autobusu jsme se nedočkali až na zastávku přijelo auto s tím, že autobus ani dnes nepojede. Šli jsme domů, rodiče nám otevřeli a řekli, že nás vezmou autem, z čehož jsme radost neměli, ale co se dá dělat. Jenže ouha, náledí se objevilo i u nás před garáží. Bylo tak velké, že jsme se na něm spokojeně klouzali. Poté co auto nemohlo vyjet, rodiče zatelefonovali do školy, že se nedostavíme, že autobus nejede a není možné vyjet s autem z garáže. Moje vzpomínky na školu jsou tímto značně okořeněny, a to i přesto, že jsou asi z 3. třídy.

Th. Josef Lapáček, 9. třída

Když jsem nad tím tak přemýšlela, jaké jsou mé nejmilejší vzpomínky na morašickou školu, uvědomila jsem si, že nejmilejší vzpomínky mám na všechny možné akce jako Den Země, Amos, Zdravé dny, recesní dny... No zkrátka a dobře prostě dny, ve kterých jsme nemuseli sedět v lavicích a poslouchat výklad učitelů, ale učili jsme se formou zábavnou, poznávací a hravou, ostatně tak jak to J. Amos Komenský prosazoval. Ze všech akcí, co se na naší škole děly a dějou, jsem měla nejraději Dny Země, které byly udělány opravdu zajímavě a především hravě a málokterá škola se té naší v tomto mohla vyrovnat. Toto jsou mé nejmilejší a nejkrásnější vzpomínky na morašickou školu, na které nikdy nezapomenou.

Anna Magdalena Lapáčková, bývalá žákyně

Jednou z hezkých vzpomínek je rozhodně ohlédnutí za poslední školní vánoční výstavou. Ta se konala v roce 2016. Na podzim roku 2016 jsme si k nám domů přivezli našeho psa Tonda. Byl ještě malé roztomilé štěně, takže vyžadoval spoustu pozornosti. Doma jsme ho tedy nechat nemohli, ale na školní akci jsme museli. Takže jsme sáhli po jediné možnosti, která se v tu dobu nabízela. Tonda jsme zabalili do deky, sbalili jsme mu trochu jídla a vodu a vyrazili jsme s ním na akci. Poté jsme ho celý den nosili po škole a on rozkošně vykukoval z deky. Lidé si ho chodili pohladit a pokochat se.

Blahoslav Adam Lapáček, 7. třída

Celý druhý stupeň morašické školy jsem se nemohl dočkat, až odejdu na střední školu do velkého města. Teď vím, že to byla chyba, a moc rád na samotnou školu a úžasný učitelský sbor vzpomínám. Nejraději bych se hned vrátil, přerovnal priority a byl tu celou školu znovu.

Ať zde výuka probíhá ještě dalších 150 let stejně úžasně, jako tomu bylo v mé výuce.

Šimon, bývalý žák

Jako redaktorka Třesku jsem se naučila spoustu věcí jako třeba spolupráci a celkovou komunikaci s lidmi. Jsem ráda za každou chvíli strávenou s týmem redaktorů.

Jája, bývalá redaktorka

Na tuto školu vzpomínám jen v tom nejlepším. Stalo se zde spousta věcí, na které budu ještě dlouho a ráda vzpomínat. Jsou zde milé učitelky a koná se tu hodně akcí, což je pro děti to nejlepší. Děkuji za vše

Ivča, bývalá redaktorka

Vzpomínky na školu

Připravila jsem si pár otázek pro moji mamku

Evu Hynkovou, která chodila do školy od roku 1984-92. Měla to trochu jiné, než máme my dnes, protože na druhém stupni byla už v páté třídě a končila v osmé třídě.

Byla ještě za tebe kuchyň ve dnešní první třídě a jídelna ve dnešní družině?

Ano, ale jen první stupeň, pak byla přesunuta ke školce.

Co bylo za tebe ve třídě, kde jsou dnes počítače?

Družina s paní učitelkou Kazdovou.

Co bylo za tebe v místnostech, kde je dnešní klub?

V jedné místnosti byl učitelský kabinet a v té druhé byl nor-

málně klub, ale jen pro děti z druhého stupně, hráli jsme tam hry a vařili.

Jací učitelé byli tenkrát na škole? Linhart, Linhartová, Kovář, Heroldová, Holomková (Rejmanová), Kmošková, Čejková, Štěpánová, Stráníková, Bečičková, Rada, Štusáková (Nováková), Kazdová a Fikejzová (družinářky), Coufalová (školní klub).

Byla prý na škole žloutenka, kdy?

No, byla jsem ještě na prvním stupni, ve čtvrté třídě, tudíž někdy v roce 1987.

Byla za tebe akce sběr?

Ano byla a nejen ta, sbírali jsme i hliník a různé byliny.

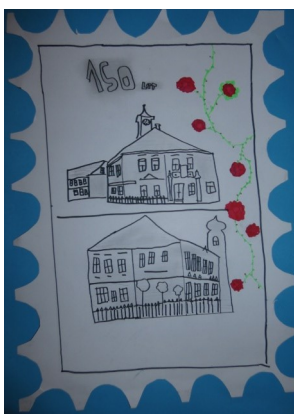
Petra Hynková, 8. třída

Vítáme Vás

Pana ředitele Karla Kováře a paní zástupkyni Hanu Heroldovou jste takto mohli vidět jen výjimečně. Proč? Protože měli stále plné ruce vítání návštěvníků. Vždyť měli celou akci pod palcem.

Takže děkujeme!

U příležitosti 150 let vzniku moravské školy byla vydána speciální série známek. Tak, sběratelé, pozor, tu ještě nemáte!

Pohlazení po duši

Jak šel čas...

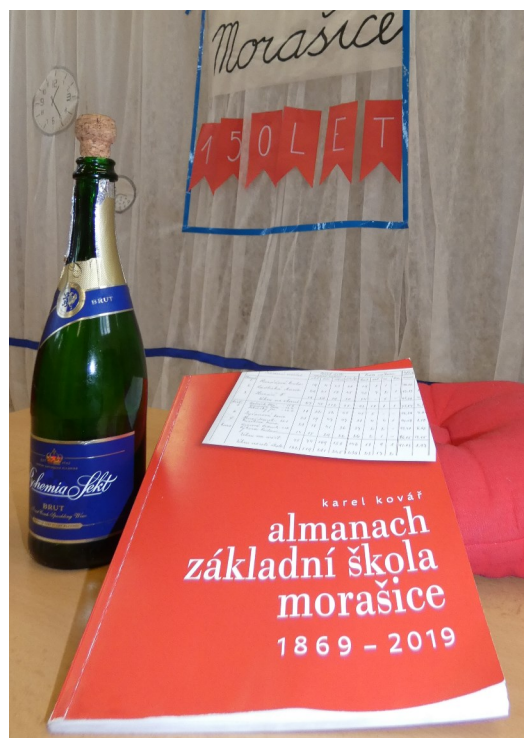
1869

1925

1938

Almanach skrývá všemožné informace o škole. Takže chcete-li se něco zajímavého dozvědět, listujte, čtěte, prohlížejte čerstvě pokřtěný almanach. Poslední kousky se ještě dají zakoupit v ředitelně školy. Příjemné počteníčko!

Keramickou školu vytvořila Š.Prošková bývalá žákyně

150 v číslech

Třída s nejvíce příchozími absolventy byla z roku 2017-2018 (22absolventů) - třídní učitelka byla paní učitelka Dušková.

180 kilometrů musela překonat asi nejvzdálenější účastnice výstavy (Holič - Slovenská republika).

Druhá nejpočetnější je třída pana učitele Rady z let 1988-1989 - 21 absolventů.

Mohli jste prohlížet na tisíce fotek.

Školu navštívilo cca 700 absolventů.

V kavárně jste mohli ochutnat 38 druhů dobrot.

Počet příchozích bývalých i současných učitelů byl 50.

V kavárně vás obsluhovalo 33 žáků.

Na zkrášlení školy i okolí bylo odpracováno nespočítatelné množství hodin.

Cca 2000 návštěvníků prošlo výstavou.

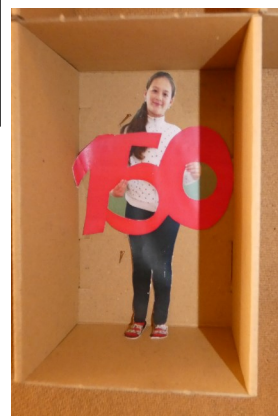
Na programu se vystříдалo 96 účinkujících.

Ve škole za 150 let úřadovalo 14 ředitelů.

Bylo vytištěno 400 kusů Almanachů.

V tělocvičně jste mohli obdivovat tři lodě.

Prohlíželi jste 131 velkých čtvrtek s fotkami.

Vyroběných srdíček 1500 kusů.

V morašické škole se za jejího trvání vystříдалo 254 učitelů.

Časopis pro žáky i nežáky ve škole v Morašicích.

Speciální výstavní číslo XXVII. ročníku vyšlo v prosinci 2019 nákladem 40 kusů. Titulní stránku připravila Anna Stříteská, bývalá redaktorka. Redakční radu řídí Stanislava Coufalová. Chyby likviduje paní učitelka Renzová. Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.
Foto: Stanislava Coufalová, Hana Heroldová
Distribuce: Alena Kuřová, 4. třída, Ema Dvořáková, 6. třída Cena: 20,- Kč.
Příspěvky, nápady, připomínky a možná i dary adresujte redakci Třesku - Základní škola Morašice u Litomyšle, 569 51.
e-mailová adresa - tresk.noviny@seznam.cz, internetové stránky školy - <http://www.skolamorasice.cz/> telefon 461612774, mobil ZŠ 731769430

Časopis slouží pro účely školy a vzdělávání žáků, vydává školní klub.